

Nr. 68/16.06.2026
Exemplar unic

**Domnului comisar șef de poliție penitenciară Bogdan BURCU
Director general
Administrația Națională a Penitenciarelor**

Stimate domnule director general,

Federația Sindicatelor din Administrația Națională a Penitenciarelor (FSANP), organizație sindicală reprezentativă la nivelul sistemului administrației penitenciare, cu sediul în Municipiul București, str. Maria Ghiculeasa nr. 47, et. 3, cam. 306, sector 2, având Cod de Identificare Fiscală 17257999, e-mail: fsanp@fsanp.ro, reprezentată legal de către domnul Cosmin - Marian **DOROBANȚU**, în calitate de Președinte, **membră a Confederației Naționale Sindicale CARTEL ALFA**, în temeiul prevederilor *Legii nr. 544/2001* și al *Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004*, formulează prezenta

CONTESTAȚIE

**privind privind legalitatea și constituționalitatea INSTRUCȚIUNII
directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor
privind împuternicirea ofițerilor în funcții de conducere vacante sau temporar vacante**

I. OBIECTUL ANALIZEI ȘI PREMISELE JURIDICE

Prezenta analiză are ca obiect examinarea legalității și constituționalității proiectului de Instrucțiune elaborat de Directorul General al Administrației Naționale a Penitenciarelor (ANP) privind împuternicirea ofițerilor în funcții de conducere vacante sau temporar vacante (denumită în continuare Instrucțiunea), din perspectiva următoarelor dimensiuni: **(i) dacă Instrucțiunea completează în mod legal un act normativ cu forță juridică superioară; (ii) dacă procedura reglementată este sau nu prevăzută de un act normativ cu putere de lege; (iii) dacă Instrucțiunea aduce modificări de substanță raporturilor de serviciu ale polițiștilor de penitenciare; (iv) jurisprudența Curții Constituționale în materia reglementării raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici cu statut special prin acte administrative; (v) analizarea fondului procedurii, cu accent special pe tratamentul juridic discriminatoriu față de directorii generali, directorii generali adjuncți, directorii de unitate și celelalte funcții de conducere superioare excluse din câmpul de aplicare al Instrucțiunii.**

II. ANALIZA TEMEIULUI NORMATIV INVOCAT ÎN PREAMBUL

II.1. Art. 125 alin. (3)-(5) din Legea nr. 145/2019

Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare reglementează instituția împuternicirii la art. 125 alin. (3)-(5), după cum urmează:

(3) Ofițerii pot fi împuterniciți în funcții de conducere vacante în unitatea în care sunt încadrați sau în care au fost detașați, dacă îndeplinesc condițiile specifice postului, potrivit competențelor de gestiune a resurselor umane. Împuternicirea se poate face numai cu acordul persoanei respective, pentru o perioadă de maximum un an. Prin excepție, termenul de un an poate fi depășit în situația funcțiilor temporar vacante sau în legătură cu care există un litigiu. (4) În perioada de maximum un an prevăzută la alin. (3), unitatea din cadrul poliției penitenciare este obligată să inițieze demersuri pentru ocuparea postului de conducere vacant; în cazul în care postul de conducere vacant nu se ocupă, se poate dispune o nouă împuternicire. (5) Pe perioada împuternicirii, polițistul de penitenciare beneficiază de drepturile salariale corespunzătoare funcției pe care este împuternicit. Polițistul de penitenciare poate opta pentru menținerea drepturilor salariale avute anterior, dacă acestea sunt mai mari decât cele ale funcției pe care este împuternicit.

Din analiza textului legal se constată că legiuitorul a reglementat în mod exhaustiv la nivel de lege organică: (a) categoria de personal eligibilă — exclusiv ofițerii; (b) condițiile de fond — îndeplinirea condițiilor specifice postului; (c) condiția acordului — caracterul voluntar al împuternicirii; (d) durata maximă — un an, cu excepție pentru posturile temporar vacante sau litigioase; (e) obligația unității de a demara procedura de ocupare în termen; (f) drepturile salariale aferente. **Legea nu delegă, prin nicio normă de trimitere expresă, reglementarea procedurii de selecție sau a criteriilor de departajare către directorul general al ANP.**

Concluzie: Art. 125 alin. (3)-(5) din Legea nr. 145/2019 nu conține nicio normă de abilitare care să permită directorului general al ANP să stabilească prin instrucțiune internă o procedură de selecție a candidaților pentru împuternicire. Legea menționează exclusiv competențele de gestiune a resurselor umane prevăzute la art. 20, adică actele administrative de numire/modificare, nu procedura de selecție anterioară emiterii actului.

II.2. Art. 8 alin. (4) din HG nr. 1518/2024

Al doilea temei invocat în preambul este art. 8 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1518/2024 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile ANP. Această normă îl abilitază pe directorul general să emită acte de gestiune instituțională, însă o hotărâre de guvern — ca act administrativ normativ — **nu poate acoperi un domeniu rezervat legii organice**. Cu atât mai mult, un act emis în baza unei hotărâri de guvern nu poate modifica regimul juridic al raportului de serviciu al polițistului de penitenciare — funcționar public cu statut special — care este

supus rezervei legii organice în temeiul art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Prin urmare, temeiul din HG nr. 1518/2024 este insuficient pentru a justifica o reglementare procedurală cu efecte directe asupra raportului de serviciu.

III. INSTRUCȚIUNEA NU COMPLETEAZĂ UN ACT NORMATIV — EA CREEAZĂ UN REGIM JURIDIC AUTONOM

Un act administrativ cu caracter normativ poate completa un act normativ superior numai dacă: (i) actul superior conține o normă expresă de trimitere sau delegare; (ii) actul inferior se limitează la aspecte tehnice de aplicare, fără a adăuga drepturi sau obligații noi; (iii) actul inferior nu afectează drepturile și obligațiile care formează conținutul raportului de serviciu.

Instrucțiunea ANP **nu completează art. 125 din Legea nr. 145/2019** — ea creează un regim juridic nou, inexistent în lege, compus din: (a) publicarea unui Anunț cu termen minim de 3 zile lucrătoare; (b) obligativitatea depunerii unui CV și a unor documente de candidatură; (c) asumarea de obiective în cerere; (d) evaluarea psihologică cu recomandare; (e) comisie de selecție cu două etape — analiza CV și interviu; (f) avize „admis/respins” nemotivate și incontestabile; (g) validarea finală de către președintele comisiei. **Niciunul dintre aceste elemente nu există în Legea nr. 145/2019.**

Aceasta înseamnă că **Instrucțiunea nu constituie o normă de executare a legii, ci un act normativ autonom care creează proceduri noi, impune obligații noi ofițerilor (depunerea de CV, obiective, prezentarea la interviu) și conferă unui organ administrativ intern puterea discreționară de a decide cine accede la funcțiile de conducere** — competență care aparține, potrivit legii, titularilor competențelor de gestiune a resurselor umane, nu comisiilor constituite prin ordine/decizii interne.

IV. MODIFICĂRI DE SUBSTANȚĂ ALE RAPORTULUI DE SERVICIU REALIZATE PRIN ACT ADMINISTRATIV INFRALEGAL

Împuternicirea reprezintă, prin definiție, o modificare a raportului de serviciu al polițistului de penitenciare. Ofițerul trece de la exercitarea atribuțiilor funcției de execuție la exercitarea atribuțiilor funcției de conducere, i se modifică drepturile salariale (art. 125 alin. (5) din Legea nr. 145/2019), i se modifică structura ierarhică de subordonare, evaluarea profesională și angajarea răspunderii disciplinare. **Toate acestea sunt elemente esențiale ale raportului de serviciu.**

Prin Instrucțiune, directorul general al ANP nu se limitează la emiterea actului administrativ de împuternicire conform art. 20 din Legea nr. 145/2019 — el instituie o procedură prealabilă obligatorie care **condiționează accesul la împuternicire** și care produce efecte directe în sfera juridică a ofițerului: avizul „respins” nemotivat și incontestabil al comisiei

anulează definitiv șansa ofițerului la împuternicire, fără nicio cale de atac, contrar principiului protecției jurisdicționale efective garantat de art. 21 din Constituție și art. 6 din CEDO.

V. JURISPRUDENȚA CURȚII CONSTITUȚIONALE — REZERVA LEGII ORGANICE PENTRU STATUTUL FUNCȚIONARILOR PUBLICI CU STATUT SPECIAL

Curtea Constituțională a României a dezvoltat o jurisprudență constantă și coerentă în sensul că orice aspect esențial al **raportului de serviciu** al funcționarilor publici cu statut special — inclusiv polițiștii de penitenciare — **trebuie reglementat exclusiv prin lege organică**, neputând fi lăsat la latitudinea actelor administrative.

V.1. Decizia CCR nr. 244 din 19 aprilie 2016

Prin această decizie, Curtea a constatat neconstituționalitatea art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, care trimitea la acte administrative pentru reglementarea procedurii și cazurilor de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului. Curtea a reținut:

[D]ispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului aduc atingere prevederilor cuprinse în art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, prin trimiterea la acte administrative, cu forță juridică inferioară legii, care reglementează, în absența unor norme cu forță juridică a legii organice, procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului. [...] Elemente esențiale care conturează statutul profesiei de polițist sunt date în competența ministrului afacerilor interne care, prin acte administrative cu o putere juridică inferioară legii, este abilitat să reglementeze procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului.

Curtea a constatat totodată că prin delegarea acestei atribuții se încalcă art. 1 alin. (4) din Constituție — principiul separației și echilibrului puterilor în stat — și art. 1 alin. (5) — principiul legalității și previzibilității normei juridice.

V.2. Decizia CCR nr. 258 din 27 aprilie 2017

Prin această decizie, Curtea a reiterat principiul din Decizia nr. 244/2016, constatând că lăsarea la latitudinea unei autorități administrative a stabilirii elementelor esențiale ale raportului de serviciu al polițistului imprimă un caracter relativ, nepermis, cazurilor de modificare a acestora. Curtea a subliniat că principiile conturate sunt aplicabile *mutatis mutandis* oricărui caz în care o lege organică completează reglementarea raportului de serviciu al polițistului prin trimitere la acte administrative.

V.3. Decizia CCR nr. 90 din 21 februarie 2019

Curtea a extins rezerva legii organice la ocuparea posturilor de conducere ale polițiștilor, reținând:

Regulile esențiale privind ocuparea posturilor de conducere țin de statutul polițistului, mai exact de exercitarea raportului de serviciu care se realizează de la nașterea până la încetarea acestuia. Ca atare, ținând cont de dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j), Curtea a constatat că aspectele esențiale ale ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor trebuie reglementate prin lege organică.

Această decizie este de maximă relevanță: procedura de selecție pentru împuternicire în funcții de conducere — oricare ar fi nivelul ierarhic al acestora — reprezintă tocmai un ansamblu de „reguli esențiale privind ocuparea posturilor de conducere” și, prin urmare, trebuie reglementată prin lege organică, nu prin instrucțiune a directorului general al ANP.

V.4. Decizia CCR nr. 317 din 21 mai 2019

Curtea a reiterat că polițistul este subiect al unui raport de serviciu care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale, că aspectele esențiale ce vizează elementele raportului de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului reglementat prin lege organică, și că actele administrative — inclusiv actele ministeriale sau ale conducătorilor de instituții — nu pot stabili competențe privind nașterea, modificarea, suspendarea sau încetarea raportului de serviciu al polițistului.

V.5. Aplicabilitatea jurisprudenței CCR la polițiștii de penitenciare

Deși deciziile CCR menționate au vizat statutul polițistului (Legea nr. 360/2002), principiile constituționale reținute sunt pe deplin aplicabile polițiștilor de penitenciare deoarece: (a) art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție utilizează sintagma generală „statutul funcționarilor publici”, fără distincție după apartenența instituțională; (b) polițistul de penitenciare este funcționar public cu statut special, investit cu exercițiul autorității publice (art. 3 alin. (2) din Legea nr. 145/2019), identic sub aspectul naturii juridice cu polițistul MAI; (c) Legea nr. 145/2019 este ea însăși lege organică, adoptată ca atare de Parlamentul României; (d) modificarea raportului de serviciu al polițistului de penitenciare prin împuternicire este explicit reglementată în lege, ceea ce confirmă caracterul organic al materiei.

VI. DEMONTAREA FONDULUI PROCEDURII — VICII SUBSTANȚIALE

VI.1. Avizul „admis/respins” nemotivat și incontestabil — încălcarea dreptului la apărare și a art. 21 din Constituție

Art. 3 lit. h) din Instrucțiune prevede explicit că „avizele «admis»/«respins» nu se motivează și nu pot face obiectul contestației”. Această prevedere este vădit nelegală și neconstituțională din cel puțin trei considerente:

1. Încalcă art. 21 din Constituție — accesul liber la justiție — prin interdicția căilor de atac împotriva unui act care produce efecte în sfera drepturilor și intereselor ofițerului;

2. Contravine art. 31 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, care garantează dreptul oricărei persoane vătămate printr-un act administrativ de a-l contesta — interdicția de contestație instituită printr-o instrucțiune internă nu poate deroga de la o normă legală;
3. Avizul nemotivat este incompatibil cu principiul transparenței și al egalității de șanse proclamat chiar de art. 5 lit. c) din Legea nr. 145/2019, care instituie principiul „egalității șanselor, pe baza meritelor și capacității profesionale” — un aviz nemotivat face imposibilă verificarea aplicării acestui principiu.

VI.2. Puterea discreționară nelimitată a președintelui comisiei — vid de control

Art. 3 lit. k) din Instrucțiune prevede că „președintele comisiei validează polițistul de penitenciare care îndeplinește cerințele relevante”. **Nu există criterii obiective de validare, nu există ponderi, nu există grilă de evaluare la interviu, nu există obligație de motivare a alegerii între mai mulți candidați „admiși”**. Președintele comisiei — în speță, directorul general sau directorul adjunct coordonator (art. 3 lit. j) pct. (i)) — are putere de decizie discreționară absolută, ceea ce transformă procedura dintr-un mecanism de selecție transparent și echitabil — cum își propune art. 1 — într-un instrument de numire subiectivă, opacă și incontrolabilă.

VI.3. Evaluarea psihologică fără temei legal — condiție suplimentară față de lege

Art. 3 lit. g) din Instrucțiune instituie evaluarea psihologică ca etapă obligatorie în procedura de selecție pentru împuternicire. **Legea nr. 145/2019 nu prevede evaluarea psihologică ca etapă a procedurii de împuternicire** — aceasta este prevăzută de lege ca etapă distinctă, cu altă finalitate, exclusiv în procedura de revocare din funcție de conducere (reglementată la art. 118-122 din Legea nr. 145/2019 și în OMJ nr. 3430/C/2020). Prin introducerea evaluării psihologice ca filtru prealabil împuternicirii, directorul general ANP creează o condiție suplimentară față de cele prevăzute de lege — ceea ce reprezintă o modificare a regimului juridic al împuternicirii printr-un act de nivel inferior legii, în mod direct contrar principiilor constituționale stabilite prin deciziile CCR enumerate la Capitolul V.

VI.4. Aplicabilitatea limitată la prima împuternicire — discriminare față de ofițerii deja împuterniciți

Art. 6 din Instrucțiune prevede că „prevederile prezentei instrucțiuni se aplică exclusiv la prima împuternicire”. Aceasta înseamnă că: (a) ofițerii deja împuterniciți care se văd prelungiți sau reîmputerniciți sunt scutiți de procedura de selecție — o tratare preferențială fără justificare obiectivă; (b) ofițerii care candidează pentru prima dată la o funcție de conducere prin împuternicire sunt supuși unui filtru suplimentar de selecție față de colegii lor care se bucură de o reînnoire automată. **Această diferențiere creează o discriminare arbitrară între ofițerii aflați în situații comparabile**, contrar principiului egalității de șanse prevăzut de art. 5 lit. c) din Legea nr. 145/2019 și art. 16 din Constituție.

VII. CARACTERUL DISCRIMINATORIU AL INSTRUCȚIUNII — DIFERENȚE DE TRATAMENT JURIDIC ÎNTRE CATEGORII DE FUNCȚII DE CONDUCERE

Aceasta este, în opinia FSANP, cea mai gravă lacună a Instrucțiunii din perspectiva egalității de tratament juridic și a coerenței sistemului de promovare în poliția penitenciară.

VII.1. Tabloul comparativ al regimurilor juridice aplicabile — absența oricărei simetrii

Competențele de gestiune a resurselor umane sunt distribuite prin art. 20 din Legea nr. 145/2019 după cum urmează:

- a) **Ministrul Justiției:** funcțiile de director general, director general adjunct, director în sistemul administrației penitenciare și director de direcție din ANP, precum și directorii unităților subordonate ANP.
- b) **Directorul general al ANP:** directorii adjuncti din unitățile subordonate ANP și celelalte funcții de conducere și de execuție din aparatul central al ANP.
- c) **Directorul unității:** funcțiile de conducere și de execuție din unitățile subordonate, altele decât cele prevăzute la lit. a) și b).

Instrucțiunea, prin art. 2, instituie o procedură de selecție pentru categoriile de la lit. b) și c) — dar **nicio procedură de selecție transparentă nu există pentru funcțiile de la lit. a), adică pentru directorii generali, directorii generali adjuncti, directorii de direcție din ANP și directorii unităților subordonate**

TABEL COMPARATIV AL TRATAMENTULUI JURIDIC DIFERENȚIAT — Instrucțiunea ANP privind împuternicirea

Funcție de Director General sau Director General Adjunct ANP — Competența de împuternicire aparține Ministrului Justiției — Procedură de selecție prevăzută de Instrucțiune: **INEXISTENTĂ**

Funcție de Director al unității subordonate ANP — Competența de împuternicire aparține Ministrului Justiției — Procedură de selecție prevăzută de Instrucțiune: **INEXISTENTĂ**

Funcție de Director Adjunct al unității sau funcții de conducere din aparatul central — Competența de împuternicire aparține Directorului General al ANP — Procedură de selecție prevăzută de Instrucțiune: **DA** — cu anunț, CV, obiective, evaluare psihologică, comisie, interviu, aviz nemotivat

Funcție de Șef Serviciu sau alte funcții de conducere din unitate — Competența de împuternicire aparține Directorului unității — Procedură de selecție prevăzută de Instrucțiune: **DA** — aceeași procedură

VII.2. Inversarea principiului proporționalității controalelor — cu cât funcția este mai înaltă, cu atât controlul este mai redus

VICIU STRUCTURAL FUNDAMENTAL: Instrucțiunea instituie o procedură de selecție cu filtre multiple (evaluare psihologică, comisie, interviu, aviz) pentru funcțiile de rang inferior ale ierarhiei, și **nu prevede absolut niciun mecanism de control, transparentă sau selecție pentru funcțiile de rang superior — director general adjunct ANP și director de unitate.** Aceasta reprezintă o inversare flagrantă a principiului proporționalității: cu cât funcția este mai importantă și cu cât impactul ei este mai mare asupra drepturilor polițiștilor de penitenciare, cu atât mai opac și mai discreționar este procesul de împuternicire.

Funcția de director al unei unități penitenciare este cea care exercită, în mod direct și cotidian, puterea de decizie asupra condițiilor de muncă, evaluărilor profesionale, sancțiunilor disciplinare, repartizărilor în ture și a întregii vieți profesionale a polițiștilor de penitenciare din unitatea respectivă. Lipsa oricărei proceduri de selecție transparentă pentru împuternicirea în această funcție — în vreme ce pentru un simplu șef de serviciu se impune parcurgerea a șapte etape formalizate — creează o dihotomie normativă fără justificare obiectivă și rațională.

VII.3. Conflictul de interese structural al directorului general — triplul rol

CONFLICT DE INTERESE STRUCTURAL: Directorul general al ANP — semnatarul Instrucțiunii — îndeplinește simultan trei roluri incompatibile cu principiul imparțialității: (1) este autorul Instrucțiunii și al regulilor de selecție; (2) este, potrivit art. 3 lit. j) pct. (i) din Instrucțiune, președintele comisiei de selecție pentru funcțiile de director din aparatul central; (3) este, potrivit art. 20 lit. b) din Legea nr. 145/2019, titularul competenței de emiteră a actului de împuternicire. **Niciun control extern independent nu există în această triplă acumulare de puteri.**

Această concentrare de puteri — în absența oricărui mecanism de control, a oricărei obligații de motivare și a oricărei căi de atac — face ca procedura de selecție reglementată de Instrucțiune să fie, în privința funcțiilor din competența directorului general, un instrument de validare a unor decizii deja luate, nu un mecanism real de selecție.

VII.4. Tratamentul diferențiat față de directorii de unitate — discriminare prin omisiune

Conform art. 20 lit. a) din Legea nr. 145/2019, împuternicirea directorilor de unitate este de competența Ministrului Justiției. Instrucțiunea ANP **nu prevede nicio procedură** pentru identificarea, selecția sau validarea ofițerilor propuși spre împuternicire ca directori de unitate, lăsând întregul demers la latitudinea exclusivă și nedocumentată a directorului general al ANP, care inițiază propunerea.

Aceasta înseamnă că:

- a) Polițistul de penitenciare candidat la funcția de șef birou dintr-o unitate este supus unei proceduri cu șapte etape, inclusiv evaluare psihologică și interviu în fața unei comisii;
- b) Polițistul de penitenciare candidat la funcția de director al aceleiași unități — funcție incomparabil mai importantă — nu este supus niciunei proceduri formalizate, transparente sau contestabile.

Această diferență de tratament nu poate fi justificată prin simpla diferență de titular al competenței de gestiune. Principiul egalității de tratament juridic, consacrat de art. 16 din Constituție și de art. 5 lit. c) din Legea nr. 145/2019 (egalitatea șanselor pe baza meritelor și capacității profesionale), impune că ofițerii aflați în situații comparabile — candidați la împuternicire în funcții de conducere — să fie supuși unor reguli procedurale similare, indiferent de nivelul ierarhic al funcției vizate.

VII.5. Efectul cumulativ: o arhitectură normativă cu dublă măsură

Prin coroborarea tuturor viciilor identificate mai sus, Instrucțiunea construiește o arhitectură normativă cu dublă măsură:

- **Nivel inferior al ierarhiei (șefi serviciu, șefi birou, alte funcții de conducere din unități):** procedură formalizată rigidă, cu evaluare psihologică, comisie, interviu, avize incontestabile și nemotivate — care, sub aparența transparenței, conferă de fapt putere discreționară absolută comisiei constituite de director;
- **Nivel superior al ierarhiei (directori de unitate, directori adjuncți ANP, directori generali adjuncți ANP):** nicio procedură, nicio transparență, niciun filtru — decizie la discreția exclusivă a directorului general al ANP/ministru.

Această arhitectură are ca efect practic că ierarhia superioară rămâne opacă și inamovibilă, în timp ce accesul la funcțiile inferioare de conducere este supus unui control formal care poate fi oricând instrumentalizat.

VIII. CONCLUZII ȘI CONSECINȚE JURIDICE

În lumina analizei de mai sus, Instrucțiunea directorului general al ANP privind împuternicirea ofițerilor în funcții de conducere vacante sau temporar vacante este afectată de următoarele vicii de legalitate și constituționalitate:

- 1. Lipsa normei de abilitare legală:** Art. 125 alin. (3)-(5) din Legea nr. 145/2019 nu delegă directorului general al ANP competența de a stabili procedura de selecție pentru împuternicire. Art. 8 alin. (4) din HG nr. 1518/2024 nu poate acoperi o materie rezervată legii organice.
- 2. Încălcarea rezervei legii organice:** Procedura de selecție pentru accesul la funcții de conducere constituie un aspect esențial al raportului de serviciu al polițistului de

penitenciare, care trebuie reglementat prin lege organică, conform art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție și jurisprudenței CCR (Deciziile nr. 244/2016, 258/2017, 90/2019, 317/2019).

3. Avize nemotivate și incontestabile — neconstituționale: Interdicția contestării avizului comisiei de selecție încalcă art. 21 din Constituție și art. 31 din Legea nr. 554/2004.

4. Evaluarea psihologică fără temei legal: Condiție suplimentară față de lege, instituită prin act administrativ infralegal.

5. Discriminare sistematică între categorii de funcții de conducere: Absența oricărei proceduri de selecție transparente pentru directorii de unitate, directorii adjuncți ANP și directorii generali adjuncți ANP — în vreme ce funcțiile inferioare sunt supuse unui filtru formalizat rigid — creează o inversare neconstituțională a principiului proporționalității controalelor și o diferență de tratament juridic fără justificare obiectivă și rațională, contrar art. 16 din Constituție și art. 5 lit. c) din Legea nr. 145/2019.

6. Conflict de interese structural: Directorul general al ANP cumulează calitățile de autor al regulilor, președinte al comisiei de selecție și titular al competenței de emiteră a actului de împuternicire, eliminând orice control independent.

7. Putere discreționară nelimitată a comisiei: Absența criteriilor obiective de validare transformă procedura dintr-un mecanism de selecție transparent într-un instrument de numire subiectivă.

Față de cele expuse, FSANP apreciază că Instrucțiunea ANP privind împuternicirea ofițerilor în funcții de conducere vacante sau temporar vacante este ilegală și neconstituțională în ansamblul său și urmează a fi atacată în contencios administrativ în condițiile Legii nr. 554/2004, cu invocarea excepției de neconstituționalitate în condițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

În vederea unei bune colaborări, vă oferim deschiderea noastră spre un dialog constructiv, bazat pe încredere și respect.

Cu deosebită considerație,

Cosmin DOROBANȚU

Președinte

Federația Sindicatelor din Administrația Națională a Penitenciarelor